

Írta:

Nem túlzás, az ország bármelyik színpadán megállják a helyüket azok a pécsi középiskolások, akik Kopeczky Péter (a képen balra) pedagógus vezetésével, az Ostinato együttes tagjaiként szoktak megzenésített verseket előadni.

Talán nem túlzás József Attila egy verssorának töredékét idecitolni: „...nem középiskolás fokon”. A PTE Babits Mihály Gyakorló Gimnázium és Szakközépiskola tanulói olyan szinten zenélnek, dalolnak, ami nem a koruktól elvárható lenne, hanem annál sokkal szebben, jobban, profibban.

Az intézet egyik pedagógusa, Kopeczky Péter sokoldalú tanár. Bár nem szakterülete a zene, de fúvósokon, pengetősökön széles a skálája, amit kiválóan tud megszólaltatni. Zenét is szerez, tehát minden adott ahhoz, hogy tehetséges diákokat gyűjtsön maga köré.

– Szerencsére az együttesünk tagjai már olyan szinten vannak, akiket az alapokra nem kell megtanítanunk – értékelte a csapat tagjait a „főnök”. – Hozzánk nem egyszerű bekerülni, az utóbbi időben különösen rátermett tagokkal vagyunk megáldva. Ami egyértelműen a színvonal emelkedésével járt.

Próbálni bárhol lehet, még az iskolai ebédlőben is, ha éppen üres, akkor az Ostinato megtölti étellel, hanggal

Oszlopos tagnak számít az együttesben Kuch Gabriella, aki énekel, méghozzá szopránt, de emellett klarinétozik, fuvolázik is.

– Jó érzés ehhez a közösséghez tartozni – vélekedett a negyedikes diák, aki gyermekpszichológus, illetve zeneterapeuta szeretne lenni, a későbbiekben.
– Olyat nem adunk elő, amit nem szeretünk. Még így is nehéz kiválasztani, mi maradjon ki a műsorunkból, ha fellépünk.

A szintén negyedikes Gács Henrietta tájépitésznek készül, ám tizenegy tanév óta zongorázik, énekel.

– Senki ne higgye, hogy teher ez a feladat, amit mi a tanár úrral végzünk – jelentette ki határozottan az ifjú hölgy, aki számára a kották világa természetesen nem idegen. – Öröm a közös előadás, itt mindenki egy cél érdekében veti magát alá egy közösség érdekeinek. Ebből szoktak szép dolgok kialakulni.

A színművészetet szeretné élete hivatásának választani Horváth Marin, a táncos lábú legény.

– A lányokkal a csoporton belül kimondottan jó a viszonyunk – mesélte nevetve a néptáncos fiú. – Én az iskolai színjátszó körből, a Pódiumból kerültem ide, amit egy pillanatig sem bántam meg. Gyakran hallgatunk a szebbik nem megjegyzéseire, nekik szokott inkább igazuk lenni a versválasztásnál.

Egy jó ütős mindenhol jól jöhet. Szerencsére ebben sem szenved hiányt az Ostinato, mert a rockdobos, Jenák András s beállt közéjük.

– Van saját bandám, ám ott mást játszom, bár természetesen püfölöm a bőrt – szólt hozzá az csevegéshez a keményebb vonal képviselője. – Nyilván, itt alkalmazkodom a követelményekhez, de azért néha sikerül becsempészni némi metálos elemet is. Jó, hogy több irányzatban is kipróbálhatom magam. Most vagyok harmadikos, érettségi után is szeretnék

még maradni, Valamilyen szakképzésre gondoltam. Meg a zenére, mint nagy szerelemre.

A vonósokat Csendes Barbara képviselte. A hegedűs harmadikos a gimnáziumban, orvos szeretne lenni.

– Talán nem túlzok, ha azt mondom, ránk igazán jellemző a nyitott zenei gondolkodás – állította a vonót profin kezelő leány. – Van benne sok munka, de annál sokkal lényegesebb a közös boldogság, a sikerek, a közös gondolkodás, élmény.

Egy ilyen sikeres alkotói közösséggel szemben nem lennénk igazságosak, ha még legalább három felnőtt nevét eltitkolnánk. Az intézet kórusvezetője, Balásy Szabolcs

mellett a színjátszók irányítója,

Szász-Kolumbán Olga

és

Betlehem Márta

énektanár is rengeteget tett, tesz azért, hogy a művészi összhatás szinte példátlan legyen. De nem csak a városban, hanem bárhol, távolabb is, ahol felcsendül a tiszta hangzás, megszólal valamennyi hangszer.